

Arrest

nr. 346 272 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
 Akkerstraat 1
 9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 november 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2025 met referentienummer 134022.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 juni 2023 dienen verzoekende partijen voor het eerst een aanvraag om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een Unieburger en dit op basis van hun Nederlandse dochter.

Op 5 december 2023 besluit verwerende partij tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2 Op 13 december 2023 dienen verzoekende partijen voor een tweede maal een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger en dit opnieuw op basis van hun Nederlandse dochter.

Op 5 juni 2024 besluit verwerende partij opnieuw tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3 Op 9 juli 2024 dienen verzoekende partijen een derde aanvraag in om een verblijfskaart te bekomen in hun hoedanigheid van familielid van een Unieburger in functie van hun Nederlandse dochter.

Op 8 mei 2025 besluit verwerende partij wederom tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4 Op 30 mei 2025 dienen verzoekende partij voor een vierde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van hun Nederlandse dochter.

Op 30 oktober 2025 besluit verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partijen te weigeren zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze beslissingen worden als volgt gemotiveerd:

- Voor de eerste verzoekende partij :

Eerste bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.05.2025 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de vierde keer gezinshereniging aan met diens Nederlandse dochter, de genaamde [S. D.] (xx.xx.xx xxx-xx) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Betrokkene dient aan te tonen ten laste te zijn van haar Nederlandse dochter van in het land van oorsprong of herkomst. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene dient gelijktijdig een aanvraag in met haar echtgenoot [S. F.] (RR. cxx.xx.xx xxx-xx) in functie van dezelfde referentiepersoon

Ter staving van het ten laste zijn worden bij hun huidige aanvragen de volgende documenten voorgelegd:

- *Begeleidend schrijven advocaat (dd. 28.08.2025)*
- *Verzendbewijzen geld van [A. D.] (echtgenoot van referentiepersoon) naar betrokkene dd. 11.12.2019 (300 euro); 20.01.2020 (300 euro), 14.02.2020 (300 euro);*
- *Begeleidend schrijven van de raadsman van betrokkene en [S. X.]*
- *Pensioenattesten van betrokkene en de echtgenote van betrokkene (dd. 25.10.2023).*
- *Document waaruit blijkt dat [S. X.] werd opgenomen van 17.10.2011 tot 19.10.2011 in een ziekenhuis in Tirana, alsook een betaalbevestiging dat de kosten betaald werden door de referentiepersoon*
- *Document ZAS waaruit blijkt dat [S. F.] werd opgenomen in het ziekenhuis van 26.10.2024 – 30.10.2024 omwille van een heelkundige ingreep (dd. 30.10.2024) alsook een attest thuisverpleging voor het helpen met dagelijkse hygiënische zorgen voor [S. F.] in de periode 29.10.2024 – 30.10.2024.*

De afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon kan op basis van de beschikbare gegevens niet afdoend worden vastgesteld.

Betrokkene reisde de Schengenzone laatst in op 25.01.2022 en werd pas op 13.06.2023 ingeschreven op het adres van de referentiepersoon in België. Waar betrokkene in het anderhalf jaar voorafgaand aan de komst naar België verbleven heeft, is niet duidelijk maar moet minstens een andere Schengenlidstaat zijn bij gebrek aan een uitreisstempel. De voorgelegde bewijzen van geldverzendingen en onvermogen hebben echter allen betrekking op de situatie in Albanië, maar dit is dus niet het land waar betrokkene voorafgaand aan de komst naar België het laatst verbleven heeft. In die zin kan de relevantie van de documenten niet worden opgemerkt. Over de situatie van betrokkene en haar echtgenoot van in de andere Schengenlidstaat weten we niets en wordt niet toegelicht.

Onafgezien daarvan, kan dienstig opgemerkt worden dat:

Betrokkene voegt bewijzen toe dat haar schoonzoon [A. D.] geldsommen overmaakte aan betrokkene echtgenoot in 2019 en 2020. Betrokkene reisde echter pas op 25.01.2022 de Schengenzone in. Dat betrokkene voor de komst naar Schengen minstens anderhalf jaar geen geldsom ontving, wijst er op dat betrokkene beroep kon doen op een andere inkomstenbron om in het levensonderhoud te voorzien. Het is de bedoeling dat de financiële/materiële steun, die noodzakelijk moet zijn voor het levensonderhoud, voortduurt tot aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Dat kan op basis van de voorgelegde bewijzen van geldverzendingen niet besloten worden.

Verder blijkt uit de pensioenattesten dat zowel [S. F.] en [S. X.] een ouderdomspensioen ontvangen in Albanië, respectievelijk sedert 01.12.2006 en 14.01.1992. Betrokkenen waren aldus niet onvermogen in het land van herkomst wat betreft inkomsten. Een bewijs van onvermogen wat betreft onroerend goed, ligt niet voor. Gelet op het huwelijksvermogensrecht mag worden aangenomen dat betrokkene ten laste was van haar echtgenoot en viceversa. Echtgenoten zijn het namelijk aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden. Volgens de advocaat van betrokkenen zouden deze pensioenen niet voldoende zijn geweest om in hun levensonderhoud te voorzien, maar dit wordt niet afdoende bewezen met objectieve documenten.

Onafgezien van deze verklaring moet hoe dan ook besloten worden dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat zij in Albanië financieel/materieel afhankelijk waren van de referentiepersoon. Er werden namelijk slechts drie stortingen voorgelegd in het kader van onderhavige aanvraag die verricht werden in een tijdsspanne van drie maanden in 2019-2020. Zoals reeds gesteld hebben betrokkenen jarenlang klaarblijkelijk geen geld ontvangen van de referentiepersoon waardoor betrokkenen hoogstwaarschijnlijk een beroep konden doen op hun pensioenen en eventuele opgebouwde spaargelden of een andere inkomstenbron om in het levensonderhoud te voorzien.

Tot slot liggen er enkele medische documenten voor waaruit blijkt dat betrokkene in 2011 een medische ingreep onderging en dat de kosten daarvoor betaald werden door de referentiepersoon. Dit bewijsstuk is echter te gedateerd om te spreken van een actuele afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 13.06.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

- Voor de tweede verzoekende partij:

Tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.07.2024 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de vierde keer gezinshereniging aan met diens Nederlandse dochter, de genaamde [S. D.] (xx.xx.xx xxx-xx) in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Betrokkene dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn Nederlandse dochter van in het land van oorsprong of herkomst. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene dient gelijktijdig een aanvraag in met zijn echtgenote [S. X.] (RR. xxxx.xx xxx-xx) in functie van dezelfde referentiepersoon

Ter staving van het ten laste zijn worden bij hun huidige aanvragen de volgende documenten voorgelegd:

- *Begeleidend schrijven advocaat (dd. 28.08.2025)*
- *Verzendbewijzen geld van [A. D.] (echtgenoot van referentiepersoon) naar betrokkene dd. 11.12.2019 (300 euro); 20.01.2020 (300 euro), 14.02.2020 (300 euro);*
- *Begeleidend schrijven van de raadsman van betrokkene en [S. X.]*
- *Pensioenattesten van betrokkene en de echtgenote van betrokkene (dd. 25.10.2023).*
- *Document waaruit blijkt dat [S. X.] werd opgenomen van 17.10.2011 tot 19.10.2011 in een ziekenhuis in Tirana, alsook een betaalbevestiging dat de kosten betaald werden door de referentiepersoon*
- *Document ZAS waaruit blijkt dat [S. F.] werd opgenomen in het ziekenhuis van 26.10.2024 – 30.10.2024 omwille van een heelkundige ingreep (dd. 30.10.2024) alsook een attest thuisverpleging voor het helpen met dagelijkse hygiënische zorgen voor [S. F.] in de periode 29.10.2024 – 30.10.2024.*

De afhankelijkheidsrelatie van betrokkene tegenover de referentiepersoon kan op basis van de beschikbare gegevens niet afdoend worden vastgesteld.

Betrokkene reisde de Schengenzone laatst in op 25.01.2022 en werd pas op 13.06.2023 ingeschreven op het adres van de referentiepersoon in België. Waar betrokkene in het anderhalf jaar voorafgaand aan de komst naar België verbleven heeft, is niet duidelijk maar moet minstens een andere Schengenlidstaat zijn bij gebrek aan een uitreisstempel. De voorgelegde bewijzen van geldverzendingen en onvermogen hebben echter allen betrekking op de situatie in Albanië, maar dit is dus niet het land waar betrokkene voorafgaand aan de komst naar België het laatst verbleven heeft. In die zin kan de relevantie van de documenten niet worden opgemerkt. Over de situatie van betrokkene en zijn echtgenote [S. X.] van in de andere Schengenlidstaat weten we niets en wordt niet toegelicht.

Onafgezien daarvan, kan dienstig opgemerkt worden dat:

Betrokkene voegt bewijzen toe dat zijn schoonzoon [A. D.] geldsommen overmaakte aan betrokkene in 2019 en 2020. Betrokkene reisde echter pas op 25.01.2022 de Schengenzone in. Dat betrokkene voor de komst naar Schengen minstens anderhalf jaar geen geldsom ontving, wijst er op dat betrokkene beroep kon doen op een andere inkomstenbron om in het levensonderhoud te voorzien. Het is de bedoeling dat de financiële/materiële steun, die noodzakelijk moet zijn voor het levensonderhoud, voortduurt tot aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Dat kan op basis van de voorgelegde bewijzen van geldverzendingen niet besloten worden.

Veder blijkt uit de pensioenattesten dat zowel [S. F.] en [S. X.] een ouderdomspensioen ontvangen in Albanië, respectievelijk sedert 01.12.2006 en 14.01.1992. Betrokkenen waren aldus niet onvermogen in het

land van herkomst wat betreft inkomsten. Een bewijs van onvermogen wat betreft onroerend goed, ligt niet voor. Gelet op het huwelijksvermogensrecht mag worden aangenomen dat betrokkene ten laste was van zijn echtgenote en viceversa. Echtgenoten zijn het namelijk aan elkaar verplicht om elkaar te onderhouden. Volgens de advocaat van betrokkenen zouden deze pensioenen niet voldoende zijn geweest om in hun levensonderhoud te voorzien, maar dit wordt niet afdoende bewezen met objectieve documenten.

Onafgezien van deze verklaring moet hoe dan ook besloten worden dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat zij in Albanië financieel/materieel afhankelijk waren van de referentiepersoon. Er werden namelijk slechts drie stortingen voorgelegd in het kader van onderhavige aanvraag die verricht werden in een tijdsspanne van drie maanden in 2019-2020. Zoals reeds gesteld hebben betrokkenen jarenlang klaarblijkelijk geen geld ontvangen van de referentiepersoon waardoor betrokkenen hoogstwaarschijnlijk een beroep konden doen op hun pensioenen en eventuele opgebouwde spaargelden of een andere inkomstenbron om in het levensonderhoud te voorzien.

Tot slot liggen er enkele medische documenten voor waaruit blijkt dat betrokkene een medische opvolging nodig tijdens zijn verblijf in België in oktober 2024 – november 2024. Aan de hand van deze documenten kan echter niet worden afgeleid dat betrokkene een verzorging door de referentiepersoon strikt behoeft, noch toont betrokkene aan dat de medische opvolging en behandeling niet beschikbaar is in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij zich te beroepen op de verblijfsprocedures in voor een medische situatie is voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 13.06.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

1.5 Op 25 november 2025 leggen verzoekende partijen een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 22 december 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 De verzoekende partijen hebben ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. ?

3.1 Verzoekende partijen voeren een enig middel aan waarin zij van mening zijn dat er sprake zou zijn van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, en van de artikelen 40bis §2 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Dit middel zetten zij als volgt uiteen:

“2.2. TEN GRONDE:

2.2.1. EERSTE EN ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980) IUO. ART. 40BIS § 2 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980

6.

De weigeringsbeslissing steunt op volgende dragende overwegingen:

- de afhankelijkheidsrelatie van verzoekers tegenover de referentiepersoon zou niet afdoende kunnen worden vastgesteld;

De bestreden beslissing betoogt vooreerst dat niet Albanië, doch wel een ander land dient te worden beschouwd als land van herkomst.

Vervolgens wordt gesteld dat zelfs indien Albanië zou kunnen worden beschouwd als land van herkomst, de afhankelijkheid van verzoekers tgo. de referentiepersoon niet kan worden vastgesteld.

Geen van beide dragende overwegingen kan worden aangenomen.

7.

Wat betreft de overweging dat Albanië niet als land van herkomst kan worden beschouwd, en dat verzoekers in een andere lidstaat zouden verbleven hebben, merken verzoekers op dat verwerende partij dwaalt en dat zij uitgaat van verkeerde veronderstellingen.

Verzoekers zijn het Schengengrondgebied binnengekomen en hebben steeds samen met hun dochter (en schoonzoon) verbleven. In den beginnen waren zij – bij gebreke aan verblijfsrechtelijke aanvraag- zonder wettig verblijf/ inschrijving.

Een korte periode hebben verzoekers samen met hun dochter op Nederlands grondgebied gewoond. Indien verwerende partij van oordeel is dat – gelet op kortstondig verblijf in Nederland- Nederland als land van herkomst dient te worden beschouwd, zullen verzoekers de nodige stukken verzamelen ten bewijze van hun feitelijke samenwoning op Nederlands grondgebied.

Naar het onderdeel van verzoekers doet het kortstondig verblijf in Nederland evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat Albanië nog steeds als land van herkomst dient te worden beschouwd voor verzoekers, aangezien dit het laatste land is alwaar verzoekers hebben verbleven voor zij bij hun dochter zijn ingetrokken, aanvankelijk in Nederland, vervolgens op Belgisch grondgebied.

8.

Wat betreft de afhankelijkheid van verzoekers tgo. de referentiepersoon in de periode dat zij nog in hun land van herkomst (Albanië), verbleven, merken verzoekers op als volgt:

- dat zij enkel een beperkt gezamenlijk pensioen ontvangen van 400 EUR / maand;*
- dat dit inkomen onvoldoende is om te voldoen in de eigen primaire behoeften;*
- dat een overzicht werd gegeven van de vaste maandelijkse kosten;*
- dat kwitanties werden gevoegd m.b.t. de kost van voeding waaruit blijkt dat deze kost gelijkaardig is aan deze in België;*
- dat bewijzen van overschrijvingen werden gevoegd aan het dossier;*
- dat uit de stukken – in hun samenhang genomen- genoegzaam blijkt dat er in hoofde van verzoekers een afhankelijkheid bestond om te voorzien in hun levensbehoeften;*

Dat de overwegingen van verwerende partij niet kunnen overtuigen:

- dat verzoekers ook in de periode 2021 – 2022 regelmatig reisden naar hun dochter, en omgekeerd, en dat daarbij de geldelijke steun in contanten werd uitgevoerd, hetzij wanneer de dochter op bezoek was in Albanië, hetzij wanneer verzoekers op bezoek waren op Belgisch grondgebied, doch dat het onmogelijk is schriftelijk bewijs van deze handgiften bij te brengen, net om reden dat deze een transactie zonder geschrift betreffen;*

- dat het loutere gegeven dat verzoekers een bepaalde pensioenuitkering ontvingen in het land van herkomst uiteraard niet voor gevolg heeft dat zij niet als onvermogen/ afhankelijk zouden kunnen worden beschouwd, aangezien de afhankelijkheid van verzoekers net voortvloeit uit het lage bedrag van de pensioenuitkering (omgerekend 400 EUR/maand voor beiden tesamen) hetgeen ook zo werd toegelicht en gedocumenteerd door verzoekers;
- dat de wederzijdse bijstandsplicht van echtgenoten evenmin afbreuk doet aan het onvermogen/ de afhankelijkheid van verzoekers, aangezien ook hun gecumuleerd pensioen (zoals dit blijkt uit de gevoegde attesten) niet toereikend was/ is om te voorzien in de elementaire levensbehoeften (voeding/ nutsvoorzieningen/ medicatie/ kledij/...);
- dat verwerende partij geheel ten onrechte en zonder de minste feitelijke grondslag poneert dat verzoekers in het land van herkomst een beroep zouden kunnen doen op opgebouwde spaargelden of andere inkomsten en dat zulks ook helemaal nergens uit blijkt en dit door verzoekers met de grootste klem wordt betwist, aangezien verzoekers geen enkele andere inkomstenbron hebben (behoudens hun dochter), laat staan dat zij met het bescheiden inkomen van de man, dat hoogstens volstond ter dekking van de maandelijkse kosten, ooit enige reserve zouden hebben opgebouwd

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met

- de bijgebrachte kwitanties m.b.t. de aankoop van (basis-)voedingsmiddelen in het land van herkomst, waaruit de levensduurte blijkt (stuk 5 bij stuk 2);
- de toelichtende nota dd. 14 november 2024 waarin wordt uiteengezet dat het gecumuleerde pensioen onvoldoende is om te voorzien in de kosten verbonden aan de primaire levensbehoeften, en waarin het pensioenbedrag werd afgezet tegen de vaste maandelijkse kosten;

Aldus heeft verwerende partij verzuimd rekening te houden met alle dienstige elementen welke eerder reeds ter kennis werden gebracht aan haar, en welke relevant zijn bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie.

Een zulk verzuim c.q. nalaten is constitutief voor een schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. art. 40bis Vreemdelingenwet."

3.2 De Raad aanvaardt de toepassing van een gezamenlijke vordering, bijvoorbeeld in het geval van verschillende gezinsleden, in zoverre er een dergelijke mate van verbondenheid bestaat die er toe zou leiden dat indien ieder beroep afzonderlijk zou ingediend worden, deze verzoeken tevens gevoegd zouden kunnen worden. In het concrete geval hebben de bestreden beslissingen betrekking op een vader en moeder die een aanvraag deden voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op basis van hun dochter met Nederlandse nationaliteit. De motivering ten aanzien van de beide ouders is dezelfde. De opmerkingen van de afzonderlijke gezinsleden kunnen dan ook als één geheel beoordeeld worden.

3.3 Verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en bijgevolg de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht..

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 In zoverre de verzoekende partijen inhoudelijk de bestreden beslissingen bekritisieren, voeren zij in realiteit de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Verzoekende partijen hebben op 30 mei 2025 voor een vierde maal een aanvraag ingediend tot gezinshereniging met een Unieburger en dit meer in het bijzonder op basis van hun dochter van Nederlandse nationaliteit met een verblijfsrecht in België.

Concreet gebeurt deze aanvraag op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 waarin bepaalt wordt dat:

“(…)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(…)

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(…)”

Dit betekent dat verzoekende partijen dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van hun dochter met Nederlandse nationaliteit om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er een afhankelijkheidsrelatie van verzoekende partijen te bestaan ten opzichte van de referentiepersoon en dit van in het land van oorsprong of herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Een dergelijke afhankelijkheid betekent blijkens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (C-423/12 van 16 januari 2014) dat er sprake is van materiële steun die er voor zorgt dat het familielid/referentiepersoon voorziet in de basisbehoeften van de aanvrager(s) van de gezinshereniging en dit in het land van oorsprong of herkomst en dit op het moment dat de aanvraag voor deze gezinshereniging wordt gedaan om zich bij het familielid te gaan voegen. Er moet dan ook sprake zijn van een reële afhankelijkheid.

Daarnaast dient deze afhankelijkheid duurzaam te zijn en over een langere tijd betrekking te hebben op regelmatige bijdragen. Een doelgerichte of punctuele hulp door bijvoorbeeld geldelijke giften volstaat op zich niet. De financiële hulp dient dan ook significant en noodzakelijk te zijn.

3.8 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partijen toe om te bewijzen dat zij voldoen aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dienen zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

3.9 De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift weliswaar allerlei kritiek uiten op de bestreden beslissing(en) en als gevolg hiervan opperen dat zij wel voldoen aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht op basis van haar beweerde afhankelijkheid van hun Nederlandse dochter.

Het volstaat echter niet dat verzoekende partijen allerlei bedenkingen of kritiek uiten ten opzichte van de bestreden beslissing(en) of de werkwijze van verwerende partij. Zij dienen bovenal aan te tonen dat er sprake is van een schending van de (Vreemdelingen)wet. Door een veelal feitelijk betoog aan te houden, bewijzen zij op het eerste gezicht een dergelijke schending niet. Dit komt er op neer dat verzoekende partijen de Raad trachten uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid.

Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.10 Zoals reeds werd aangehaald dienen verzoekende partijen om als ten laste te kunnen worden beschouwd, inderdaad aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat ten opzichte van de

referentiepersoon en dit van in het land van oorsprong of herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en dit tot op het moment van het indienen van de aanvraag.

In deze zin is het betoog dat betrekking heeft op Nederland en hun tijdelijk verblijf aldaar van geen belang. Indien verzoekende partijen menen dat deze situatie, die overigens niet eens blijkt uit de stukken, ook beoordeeld had moeten worden en dat de afhankelijkheid ook ten opzichte van de situatie in Nederland beoordeeld had moeten worden, hadden zij hiervoor op eigen initiatief de benodigde stukken daarvan tijdig moeten bezorgen.

De bestreden beslissing(en) gaan voor elk van de verzoekende partijen nader in op de stukken die verzoekende partijen in dit kader hebben neergelegd en beoordeelt deze stukken *in globo* waarbij rekening werdgehouden met de individuele situatie van elke verzoekende partij.

3.11 Verzoekende partijen voeren aan dat zij niet beschikken over voldoende inkomsten om aan hun basisbehoeften te voldoen en geven aan dat zij door hun beperkte inkomsten ook niet konden beschikken over een opgebouwde spaarreserve. De kosten van hun levensonderhoud zouden in hun land van herkomst niet wezenlijk lager liggen dan hier te lande.

In deze kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “*ten laste*” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007) alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat onder “*te hunnen laste zijn*” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. De voorwaarde opgenomen in artikel 40*bis*, §2, 4° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “*ten laste zijn*” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Uit voormeld arrest blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Tevens blijkt dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van herkomst en minstens tot op het moment van de aanvraag heeft bestaan. Verwerende partij heeft zich daarbij ook niet beperkt tot een loutere beoordeling van de situatie in Albanië, maar heeft ook getracht na te gaan waar verzoekende partijen eventueel verbleven zouden hebben tussen hun aankomst in de Schengenzone en het moment van de aanvraag van een verblijfskaart.

In casu is verwerende partij van oordeel dat op basis van de voorliggende stukken niet kan worden besloten dat verzoekende partijen als onvermogen moeten worden beschouwd in hun land van herkomst en niet zelf in staat zouden zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Verwerende partij motiveert dat verzoekende partijen zelf een pensioen genieten en bijgevolg over een inkomen beschikken. Daarnaast zijn zij ruim voor het indienen van de reeks aanvragen voor een verblijfsrecht in de Europese Unie binnen gereisd waarna er geen sporen meer zijn van eventuele tegemoetkomingen in familiaal verband. De voorliggende stortingen dateren van jaren geleden en betreffen slechts een beperkt aantal stortingen. Verzoekende partijen merken op dat zij regelmatig ook gelden in contanten ontvingen van de referentiepersoon en haar echtgenoot, doch logischerwijze kan dit element niet bewezen worden gelet op de natuur van dergelijke (eventuele) bijdragen wat verzoekende partijen zelf ook toegeven.

Verwerende partij besluit dan ook dat verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht op basis van hun beweerde afhankelijkheid van hun Nederlandse dochter.

3.12 Verzoekende partijen voeren aan dat zij weldegelijk zijn aangewezen op de financiële ondersteuning van de referentiepersoon om in hun eigen levensonderhoud te kunnen voorzien en onder meer niet kunnen beschikken over spaargelden of andere inkomsten. Van deze loutere beweringen liggen echter geen stukken neer die kunnen doen besluiten tot de waarachtigheid van deze uitspraken.

Daarnaast zou er geen rekening gehouden zijn met de levensduurte in Albanië in vergelijking met België en een toelichtende nota uit november 2024 van de hand van de raadsman van verzoekende partijen. Uit de bestreden beslissingen blijkt echter dat verwerende partij wel degelijk rekening hield met twee begeleidende nota's (waaronder blijkens het administratief dossier ook nog een nota uit augustus 2025). Bovendien doet een overzicht van de kwitanties geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partijen niet als ten laste aanzien kunnen worden vermits nergens uit blijkt dat deze aankopen gefinancierd zouden zijn door de referentiepersoon. Deze kwitanties geven evenmin inzicht over welke aankopen het hier betreft, dateren van 2024 en lagen ook reeds bij een vorige aanvraag voor een verblijfsrecht neer.

Uit de bovenstaande bespreking is dan ook gebleken dat verwerende partij wel aandacht heeft voor de stukken en beweringen van verzoekende partijen. Waar verzoekende partijen betogen dat zij weldegelijk afhankelijk zijn van de financiële steun van de referentiepersoon; dat zij het zonder die bijstand niet zouden redden en dat er geen rekening werd gehouden met de kostprijs van de algemene levensstandaard in Albanië en dat het totaal van hun inkomsten niet volstaat om het totaal van de kosten te dragen, geven zij in wezen louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze hun beoordeling in de plaats stellen van de beoordeling gedaan door verwerende partij.

Het komt de Raad niet toe om zich in de plaats te stellen van verwerende partij en zo de afweging omtrent de noodzakelijkheid van de financiële steun te herdoen.

3.13 Een schending van de door verzoekende partijen aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE